

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2020 č. j. OAM-419/ZA-ZA11-VL11-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce v žalobě namítal, že v případě návratu na Ukrajinu se obává, že by byl s vysokou pravděpodobností povolán do armády a následně nasazen do bojových operací na východě země a byl tak reálně ohrožen na životě. Postup správního orgánu měl za nezákonný, neboť považoval za prokázané, že v jeho domovské vlasti probíhá vnitrostátní konflikt, který nabral na intenzitě v důsledku přímé vojenské konfrontace s Ruskou federací v Azovském moři. Poukázal na to, že i přesto, že boje probíhají převážně ve východní části země, tak následky konfliktu negativně ovlivňují celou zemi. Odmítl tvrzení o možnosti vnitřního přesídlení vzhledem ke své ekonomické situaci a situaci na Ukrajině. Upozornil na fakt, že přetrvávají nárazové vlny konfliktu, které způsobují špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo a dochází k porušování lidských práv.
3. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení, při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu, vyšel tak z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Měl za to, že přijaté patření odpovídá okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 21. 9. 2021 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 7. 2020, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 29. 7. 2020, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 7. 2020, informace ze dne 8. 8. 2020 OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, informace ze dne 25. 4. 2020 OAMP: Ukrajina, Situace v zemi, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 10. 2020 č. j. OAM-419/ZA-ZA11-VL11-2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 15. 7. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. K této žádosti poskytl dne 29. 7. 2020 údaje. Sdělil, že se narodil ve městě x, v Ivanofrankivské oblasti na Ukrajině, je občanem Ukrajiny a hlásí se k ukrajinské národnosti. Vyznává pravoslavné křesťanství a o politiku se příliš nezajímá. Je rozvedený a bezdětný. Do České republiky přicestoval autobusem přes Slovensko. Objasnil, že je zcela zdravý a jako důvod své žádosti pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že nutí lidi vstupovat do války, a pokud se nedostaví na vojenskou správu, tak může být na 3 roky uvězněn. Na Ukrajině žijí jeho sestry, které ale mají vlastní rodiny.
8. Při pohovoru dne 29. 7. 2020 sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá až nyní, protože byla vyhlášena karanténa. Vzhledem k tomu, že dospěl k závěru, že doma nemá co dělat, tak se

rozhodl zůstat v České republice. Na území nemá žádné příbuzné, pouze několik přátel. Ve vlasti měl potíže s armádou, probíhají odvody, ale on nebyl odveden, protože byl sousedy varován. Mohl by mít problém, protože opakovaně nepřevzal povolávací lístek a za to by mohl být uvězněn. V boji neviděl žádný smysl, protože ve válce se pouze perou peníze. Ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány. Přestěhování v rámci Ukrajiny dle jeho názoru není možné, protože tam nikde není práce. Jeho děti žijí v Rusku a on je s nimi v častém telefonickém kontaktu. Ve vlasti byl dotazován, proč tak často volá do Ruska. Prověřováno bylo, zda není špión, ale žádné potíže mu z tohoto nikdy nevznikly.

9. Žalovaný si také obstaral informace o Ukrajině, konkrétně informaci ze OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu a informaci OAMP: Ukrajina, Situace v zemi. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 10. 2020 č. j. OAM-419/ZA-ZA11-VL11-2020 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*

12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*

13. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*

14. Soud má za to, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobce opustil vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Ukrajině. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobce uvedl a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.

15. Městský soud k námitce žalobce ohledně jeho neochoty nastoupit opětovně do armády odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 3. 6.

2016, č. j. 5 Azs 135/2015 – 39, v němž bylo konstatováno, že branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu, by za určitých okolností mohla být významná z pohledu možného pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, který musí být vykládán v souladu s čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „nová kvalifikační směrnice“). Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) nové kvalifikační směrnice může být za pronásledování mimo jiné považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 této směrnice. Dále podle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) nové kvalifikační směrnice mohou být za pronásledování obecně považována také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a také nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání [včetně případného takového nepřiměřeného trestání odepření výkonu vojenské služby z důvodu svědomí; k těmto otázkám viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24, a ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, oba dostupné na www.nssoud.cz, a v nich citovaný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015 ve věci Shepherd, C-472/13, ECLI:EU:C:2015:117, zabývající se výkladem obdobných ustanovení předchozí kvalifikační směrnice, tj. čl. 9 odst. 2 písm. b), c) a e) směrnice Rady 2004/83/ES]. Žalobce ovšem ve smyslu citovaných rozhodnutí otázku svého možného narukování do armády nenamítal a ve své žalobě ji nespojoval s možnými důvody pronásledování, nýbrž namítal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany v důsledku bezprostředního ohrožení jeho života v případě nasazení v bojích. K uvedenému je však třeba podotknout, že dle zákona o azylu, v relevantním znění, se udělení doplňkové ochrany z důvodu vážného a individuálního ohrožení života nebo nedotknutelnosti v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu vztahuje výhradně na civilisty [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publikovaný pod č. 1840/2009 Sb. NSS, či výše citovaný rozsudek ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, a rovněž současné znění § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu]. Zmíněné omezení rozsahu doplňkové ochrany je výrazem toho, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci tak nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.

16. Dále k těmto obavám žalobce z účasti v ozbrojeném konfliktu soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. března 2004 č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 či ze dne 7. srpna 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. června 2015 č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. února 2016 č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. dubna 2016 č. j. 2 Azs 67/201 - 24 či ze dne 25. května 2017 č. j. 10 Azs 79/2017 - 32).
17. Nejvyšší správní soud též setrvale judikuje, že vnitrostátní ozbrojený konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by – s ohledem na svoji

intenzitu – každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. března 2015 č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. dubna 2015 č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. června 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či že dne 7. srpna 2018 č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). V takovém případě by bylo třeba, aby žadatel o mezinárodní ochranu prokázal dostatečnou míru individualizace ve vztahu k hrozbě vážné újmy, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. března 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). To se žalobci nepodařilo a přesto, že si je soud vědom složité bezpečnostní situace na Ukrajině, nemůže přehlédnout, že vnitřní konflikt se zde geograficky ustálil ve východní části země – Doněcká a Luhanská oblast, zatímco žalobce pochází z Ivanofrankivské oblasti, která leží v západní části země, pod kontrolou ústřední vlády, již se válečný konflikt netýká (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016 č. j. 9 Azs 27/2016 - 37).

18. S ohledem na to, že konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany (srov. např. usnesení NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, či ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). V této souvislosti je prejudikovaná i tzv. možnost vnitřní ochrany, resp. možnost vnitřního přesídlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS). Žalobce přitom neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl vázán na jedno místo, je v produktivním věku a jeho ekonomická situace tak bude na celém území Ukrajiny obdobná. Možnost vnitřního přesídlení do oblasti nezasažené výjimečným stavem v případě žalobce nešla ani nelze vyloučit. Soud dodává, že výjimečný stav v zemi původu již pominul. Byl vyhlášen v souvislosti s incidenty v Azovském moři na 30 dnů (od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018).
19. Městský soud se z výše uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
20. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. září 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně